

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Fratele meu e supererou

David Solomons

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trăsculescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Justina Bandol, Sînziana Cotoară

Corector: Păunița Ana

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Roxana Ciobanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Solomons, David

Fratele meu e supererou / David Solomons ; il. de Laura Ellen Anderson ;

trad.: Gabriela Trăsculescu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2716-2

I. Solomons, David

II. Anderson, Laura Ellen (il.)

III. Trăsculescu, Gabriela (trad.)

821.111

DAVID SOLOMONS

FRATELE MEU E SUPEREROU

Traducere din limba engleză de
Gabriela Trăsculescu

București
2018

Pentru Luke, desigur

1 CEL (NE)ALES

Fratele meu e supererou, și la fel de bine aș fi putut și eu să fiu dacă nu m-aș fi dus la baie.

Numele meu e Luke Parker, am unsprezece ani și locuiesc într-un cartier liniștit din Londra împreună cu mama, tata și fratele meu mai mare, Zack. El n-a fost dintotdeauna supererou, dar, cu un nume ca ăsta, nu poți să nu te întrebi dacă părinților mei nu le-a trecut prin minte că o să ajungă într-o bună zi să poarte mască și capă și să salveze orfani din clădirile cuprinse de flăcări. Adică, hai să fim serioși, ăsta nu e nume, e efect sonor! Același pe care-l întâlnești într-o carte cu benzi desenate când supereroul îi trage un pumn unui răufăcător. Poc! Zbang! Zack!

Mi se pare că-n viață ai parte de momente cruciale, când lucrurile o pot lua într-o direcție sau într-alta. Vanilie sau ciocolată. Pufos sau crocant. Lansezi balonul cu apă, din pistol, în capul tatei sau oprești focul. Depinde de tine ce alegi, și, uneori, se dovedește că, pentru ca viața să ți se schimbe complet, nu e nevoie decât de cinci cuvințele: „Mă duc să fac pipi“.

Era seara fatidică. Eu și Zack ne aflam în casa din copac cam de o oră, și simțeam că fac pe mine. Citeam la lumina lanternei un număr mai vechi din *Tinerii titani*, iar Zack își făcea tema la mate. De când îl știu, frate-meu a avut ceva de tocilar în el. Înainte să devină Star Lad¹, la școală era star boy².

– Păi, du-te atunci! zise el în timp ce mai rezolva fluierând o ecuație de gradul doi. Ce?! Te țin eu?

Adevărul e că nu prea-mi venea să cobor pe scara de frânghie în întuneric. Și așa, abia reușisem să urc. Nu că n-aș fi în formă sau ceva de genul ăsta, dar hai să zicem în felul următor: niciodată n-o să mă vezi pe podium la Olimpiadă. Sunt alergic la fân și am platfus, așa că trebuie să port susținători plantari. Când mama m-a anunțat că am nevoie de așa ceva, m-am bucurat. Mi s-a părut că sună a armură de supersoldat, dar, când i-am primit într-un final, s-au dovedit a fi niște talonete mulate pe forma labei piciorului și nicidecum un exoschelet cibernetic. A fost o zi de joi dezamăgitoare.

¹ Nume creat prin analogie cu numele unor supereroi de benzi desenate precum Starman sau Star Boy, de la *star* – „stea“ și *lad* – „flăcău, tânăr“ (n.tr.)

² Joc de cuvinte: *star boy* are aici sensul de „băiat-vedetă“, adică „premiant“. (n.tr.)

Am scos capul pe ușa casei din copac și-am întrebat:

– Ce zici dac-aș face pipi de-aici?

– Ieși! Afară cu tine, copil greșos ce ești!

Zack e doar cu trei ani mai mare ca mine, dar, când îl énervez, mă face „copil“. În clasamentul chestiilor pe care nu pot să le sufăr la fratele meu mai mare, ăsta e pe locul patruzeci și șapte. Nu c-aș avea vreo listă.

Bine, bine! De fapt, am o listă.

Încă dinainte să devină supererou, ajunsesem cu numărătoarea la șazeci și trei. Acum, aproape c-am atins suta. Fratele meu e foarte enervant.

Am coborât pe scara de frânghie și m-am dus în casă.

Am făcut pipi.

Când m-am întors, după câteva minute, Zack stătea în întuneric și nu scotea o vorbă. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva pentru că încetase să-și facă temele. Am luat lanterna și i-am băgat-o în ochi. Nici măcar n-a clipit.

– Zack, ai pățit ceva?

El scutură din cap.

– Ești sigur? Arăți... schimbat.

Scutură iarăși din cap, cu încetinitorul, ca și cum încerca să dea de capăt unui gând complicat, apoi vorbi cu voce răgușită:

– Cred că... tocmai mi s-a întâmplat ceva uluitor. Luke, m-am transformat.

Ce să zic, nu m-am mirat prea tare. Cu vreo șase luni în urmă, tata mă luase deoparte ca să purtăm o discuție, cum o

numise el, de la bărbat la bărbat. Am stat în magazie – probabil pentru că, din toată casa, e singurul spațiu exclusiv masculin –, și tata mi-a explicat că, de-acum încolo, s-ar putea să observ tot felul de schimbări la fratele meu mai mare.

– Zack pornește într-o călătorie importantă, mi-a zis tata.

– Super! Când pleacă? Mă pot muta în camera lui?

– Nu o călătorie din aia, a explicat el, oftând adânc. Trece printr-o fază numită „pubertate“, a continuat el. De exemplu, o să i se schimbe vocea.

– Uau! O să sune ca un dalek¹?

– Nu, nu ca un dalek.

– Păcat!

– O să se facă mai păros.

– Uau! Ca un vârcolac?

– Nu. Nu ca un vârcolac.

Năzbâtia asta cu pubertatea nu părea a fi mare scofală. Tata a zis și alte chestii, ceva legat de intimitate și de fete, dar, sincer să fiu, după dezamăgirea cu dalekul și cu vârcolacul, am renunțat să mai recepționez ceva.

Așadar, când Zack mi-a spus, în casa din copac, că se transformase, aveam răspunsul pregătit. Mi-am ținut buzele și am dat din cap cu un aer grav, așa cum îl văzusem făcând pe medicul meu de familie când mă anunțase că aveam mononucleoză infecțioasă.

¹ Specie de mutanți extraterestri care apar în scenariile și cărțile științifico-fantastice ale autorului britanic Terry Nation (n.tr.)

– Mă tem că suferi de... pubertate.

Fără a băga în seamă spusele mele, Zack își studia cu atenție mâinile, întorcându-le la nesfârșit pe o parte și pe alta.

– Cred c-am căpătat superputeri.

2 ZORBON

Zack o luase razna de tot; prea multe lecții puteau avea efecte devastatoare asupra minții unui băiat. Dar apoi am început să devin suspicios. Fratele meu știa cât de mult îmi plăceau benzile desenate și își bătea tot timpul joc de mine și de ceea ce el numea „obsesia mea copilărească”. Am simțit că mi se întinde o capcană.

– Superputeri?! Mi-am încrucișat mâinile la piept și i-am aruncat o privire batjocoritoare. Adică ce, vrei să zici că poți zbura și trage cu fulgere din vârful degetelor?

Preț de o clipă, pe chip i se așternu o expresie ciudată.

– Știi și eu? medită el cu voce tare, întinzând o mână și răsfirându-și degetele spre mine, ca un magician plin de aere.

Niciun fulger nu țâșni din vârful lor. Eu însă eram prea stupefiat ca să observ, pentru că tocmai se întâmpla un lucru la fel de uimitor.

Lanternă se desprinsese din mână mea, se învârti în aer și ateriză cu un plesnet direct în palma deschisă a lui Zack. El o strânse în mână și rânji.

Im-po-si-bil!

Numai că Zack reușise. Făcuse lanternă să se miște doar cu puterea gândului și mișcând ușor mână. Părea să fie adevărat. Fratele meu chiar avea o superputere!

Telechinezie, ca să-i dăm denumirea oficială. Mulți supere-roi din benzile desenate au această capacitate, dar era pentru prima oară când o vedeam în realitate. Nu-mi plăcea să recunosc, însă mi se părea grozav. Nu c-aș fi recunoscut asta în fața lui Zack.

– Deci nici vorbă de fulgere! m-am prefăcut eu dezamăgit.

– Poftim?! Se uita la mine ca la un nătâng. Ai văzut? Ai văzut ce-am făcut?

Nu mă mai puteam preface; eram impresionat. Numai că admirația mea se transformă rapid în altceva. Mă înverzisem mai ceva ca Hulk; invidia mă rodea mai tare decât la Crăciun, când Zack primise un iPhone, iar eu, doar o pereche de teniși.

– Nu-i corect! Cum se face că tu ai superputeri? Ție nici măcar nu-ți plac benzile desenate! Am continuat să fac scandal

vreo câteva minute – se știe că, de fiecare dată când mă ambalez, mă înroșesc la față ca racul – și apoi, după ce-am obosit într-un sfârșit, m-am prăbușit la pământ, cu chipul schimonosit de îmbufnare. Deși clocoteam de invidie, trebuia să aflu tot. Și cum s-a întâmplat?

Cu privirea pierdută într-un punct încetșat de pe perete, Zack începu să-mi descrie incredibilele – și incredibil de recente – evenimente.

– Imediat după ce-ai plecat, am auzit un fel de huruit îndepărtat și-am scos capul pe ușă. Pe cer se vedeau niște lumini, și m-am gândit c-o fi vreo ploaie de meteoriți. Dar după aceea mi-am dat seama că se îndreptau încoace... în mare viteză. Cercul era brăzdat de sute de linii albe strălucitoare. Exact când erau pe punctul să lovească, s-au oprit brusc, ca prin minune. Și am văzut că nu era ploaie de meteoriți... Zack făcu o pauză și trase adânc aer în piept, apoi spuse în șoaptă: Era o navă cosmică transdimensională.

Am rămas cu gura căscată. Până atunci, cea mai palpitantă poveste pe care o auzisem din gura lui Zack era legată de o tunsoare ratată și de un câine chihuahua. Și nu sunt convins că spusese adevărul despre chihuahua.

– Un oval mare și albastru plutea în aer, chiar aici, afară, continuă, indicând locul cu un deget tremurând. Am văzut o ușă laterală care s-a deschis cu un fâșâit și o figură luminoasă care a ieșit călcând pe o rază de lumină. Purta un costum mov

strălucitor, o pelerină cu guler auriu înalt și cizme aurii. Pe piept îi pâlpâiau, în ritmul bătăilor inimii, trei stele aurii. Avea capul boltit, fără pic de păr, și o barbă subțire, în smocuri, pe care și-o mângâia întruna în timp ce vorbea. M-a salutat ridicând trei degete și mi-a spus că-l cheamă Zorbon Cel-care-decide și că e călător interdimensional și reprezentant al Înaltului Consiliu al Frodax Wonthreen Rrr'n'fargh. Tot ce spunea părea de o importanță vitală. Mi-a povestit că vine dintr-un univers paralel cu al nostru. Zicea că se aseamănă foarte mult, în afară de culoarea verde, care la ei e roșie, și invers, și de pandișpan, care are alt gust. Nu întru totul altul. Doar puțin.

Și, zicând acestea, Zack căzu pe gânduri.

După privirea de somnambul pe care o avea, mi-am dat seama că detaliul acesta plictisitor i se părea de-a dreptul fascinant și că exista riscul major să-mi vorbească la infinit despre pandișpan.

– Dă-l naibii de pandișpan! Treci la superputeri!

Zack scutură din cap ca să iasă din transă.

– A, da! Ei bine, Zorbon mi-a zis c-am fost ales de Înaltul Consiliu, care mi-a încredințat o misiune de maximă importanță pentru ambele universuri. O misiune vitală care, în caz că eșuează, va avea efect de cataclism pentru miliarde de ființe.

– Ambele universuri? Adică tu ar trebui să salvezi două universuri?

Tipic! Frate-meu nu se putea mulțumi să salveze doar unul. Întotdeauna voia să se autodepășească.

– Și de ce tocmai tu? m-am văicărit eu.

Zack privi gânditor afară, prin ușa deschisă.

– Casa asta din copac se pare că e punctul de legătură dintre cele două universuri.

Era de necrezut. Îți stătea mintea-n loc. Casa noastră din copac, portal între două lumi? Pe de altă parte...

– Și?

Zack ridică din umeri.

– Cred că eu am fost primul care i-a ieșit lui Zorbon în cale când a aterizat aici.

Rămăsesem fără grai. Gura mi se deschidea, dar din ea nu ieșea decât un sunet asemănător cu șuieratul unui balon care pierde aer. Nu în felul ăsta trebuia ales salvatorul speciei umane. Trebuia să existe măcar o profeție scrisă în vreo carte străveche. Așa, era ca și cum i-ai fi încredințat Sabia Puterilor Ultime unui peștișor auriu.

– Ca să-mi asigure reușita, continuă Zack, Zorbon mi-a zis c-a primit aprobare să mă înzestreze cu șase daruri – sau puteri, dacă vrei –, care să mă ajute în misiune. După aceea a ridicat palmele în aer și a rostit niște cuvinte într-o limbă într-adevăr ciudată de extraterestru...

„Adică există și o limbă normală de extraterestru?“m-am gândit, dar am tăcut.

– După aceea am văzut un fulger roșu... sau poate verde, continuă Zack. Am simțit un val de energie prin tot corpul.

Fiecare atom din ființa mea parcă luase foc. Când m-am liniștit, Zorbon a făcut o plecăciune și-a zis: „GATA“. L-am întrebat ce era gata. Cu ce puteri fusesem investit. Care mi-era misiunea. „N-AM VOIE SĂ SPUN, PENTRU CĂ RISC SĂ SCHIMB CEEA CE VA SĂ FIE. ȘI, DUPĂ CUM ȚI-AR SPUNE ORICE CUNOSCĂTOR AL ACESTUI GEN DE SITUAȚII, AR FI FOARTE RĂU DACĂ S-AR ÎNTÂMPLA AȘA CEVA. ȚI SE VA CLARIFICA TOTUL. ÎN TIMP“, a răspuns. După aceea mi-a zâmbit enigmatic și-a plecat. Dar, chiar înainte ca ușa navei spațiale să se închidă, a zis că, totuși, ceva îmi poate spune. Și, cu o privire care m-a băgat în sperieți, a rostit: „VINE NEMESIS“. Și dus a fost. Fășșșș!

Rămăsesem cu gura căscată de uimire. Atâtea mistere de descifrat! Atâtea întrebări! Cu toate astea, un gând anume își făcu loc în mintea mea înaintea celorlalte.

– N-am lipsit decât cinci minute!

Cele mai importante cinci minute din istoria lumii, pierdute din cauza unui pipi!

– Dacă eram aici, sigur Zardoz Cel-care-conchide m-ar fi ales pe mine, m-am văitat.

– Îl cheamă Zorbon Cel-care-decide. Și n-ai fost aici, asta e. Zack ridică din umeri. Trebuia să te ții, nu-i așa?

Câtă nedreptate! Nu mă purtam nici pe departe ca o persoană normală, rezonabilă.